

РЕШЕНИЕ

№ 14387

гр. София, 25.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав, в
публично заседание на 11.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **7611** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда чл. 145–178 от Административно процесуалния кодекс (АПК), във вр. чл. 46, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).
Образувано по жалба на Б. А. Б., гражданин на И., [дата на раждане], чрез адв. М. А., със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 5, срещу Заповед № УРИ 326з-492/22.03.2023г. на Т. П.-Г. - Началник група „Миграция“ при Областна дирекция на МВР-Я., с която на основание чл. 40, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 39а, ал. 1, т. 1 на лицето е отнето правото на продължително пребиваване в Република България и е определен 30-дневен срок за доброволно напускане на страната.

Делото е върнато за ново разглеждане с решение № 8432/08.07.2024г. на ВАС на РБ, постановено по адм. дело № 9602/2023 г., с което са дадени указания, според които ответникът - началник група „Миграция“ при ОДМВР Я. следва да представи всички документи, посочени в обжалваната заповед и в ДЗ № 3282Р-4614/15.02.2023г. на ГД "Гранична полиция" - МВР, в т.ч. Инструкция 8-І-з-40 от 29.08.2011 г. и справка рег.№ 3282р-3294/02.02.2023г. на ГД "Гранична полиция"-МВР.

Жалбоподателят намира административния акт за незаконосъобразен поради допуснати съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на закона. Твърди, че не му е предоставена възможност да участва в административното производство, и не е уведомен за откритата процедура, което нарушило правото му на защита. Поддържа, че не е налице основание по чл.40, ал.1, т.1 ЗЧРБ за отнемане на правото му на пребиваване. Излага още, че процесната заповед е издадена въз основа на индивидуален административен акт, който не е влязъл в сила и не е породил правните си последици. Твърди, че е нарушено и правото му на зачитане на личния

и семейния живот по чл. 8, ал. 2 от КЗПЧОС. Претендира отмяна на оспорения акт.

В съдебно заседание жалбоподателят, чрез процесуалния си представител адв. А., поддържа жалбата и моли съда да отмени оспорената заповед. Счита, че е налице липса на материалноправни предпоставки за издаване на процесния акт, което води до неговата нищожност. В тази връзка сочи, че в цялата преписка от няколко стотин страници няма доказателства за сочените от органа данни за извършено престъпление. От преписката единствено се установява, че жалбоподателят е пътувал по публичен път, спрян е за проверка, представил е документи за самоличност, след което е пуснат. Твърди, че у същия не е имало чужди документи за самоличност. В този смисъл сочи, при липсата на данни за съпричастност към престъпление, липсва правно основание за вписване на жалбоподателя в списъка за нежелани чужденци. Претендира разноски за първото и касационното разглеждане на делото, като за новото разглеждане не прави искане за разноски.

Ответникът - началник група „Миграция“ при Областна дирекция на МВР-Я., редовно уведомен не изпраща представител. Становище по съществото на спора излага в писмен отговор от 07.10.2024 г. /л.34/, с който прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение и моли същото да бъде определено съобразно минимума, предвиден в Наредбата за възнаграждения за адвокатската работа.

Административен съд София-град, 6-ти състав, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, прие за установено от фактическа страна следното:

От административната преписка се установява, че Б. А. Б. е влязъл в Република България на 15.08.2021 г. през ГКПП - Аерогара С., с дългосрочна виза № BGR006550828, валидна до 11.02.2022г., с адрес на пребиваване [населено място], [жк], №1 А, [жилищен адрес]. Впоследствие е подал заявление за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България и е получил статут на продължително пребиваващ чужденец в Република България с решение № 965604/17.02.2023г., с разрешен срок до 21.02.2024г. на основание чл.24, ал.1, т. 6 от ЗЧРБ, в качеството си на търговски представител на чуждестранното търговско дружество Г. А. (1946) ООД, със седалище в И., вписано в Единния търговски регистър на Българската търговско-промишлена палата.

Установява се също, че жалбоподателят пребивава на адрес: област Я., общ. С., [населено място], [улица], от месец ноември 2022г., като жилището му е осигурено от израелската гражданка А. Е. Ш. Ба.

В докладна записка, рег. № 326р-4502/27.02.2023 г. /л.27/ е посочено, че с решение № 965604/17.02.2023 г. на Б. А. Б. е предоставено право за продължително пребиваване в Република България за срок до 21.02.2024 г., след което той е подал заявление за издаване на български личен документ „Разрешение за пребиваване“ № 66/21.02.2023г. При въвеждане на данни по подаденото заявление, на 24.02.2023г. около 16:30 часа, в група „Миграция“ на ОДМВР - Я., от автоматизираната информационна система АИС БДС излязло съобщение, че чужденецът е с наложена забрана за влизане в Република България по чл.21а от ЗЧРБ. Във връзка с горното установяване, с докладната записка е направено предложение за образуване на производство по отнемане правото на пребиваване в Република България на чужденеца, на осн. чл.40, ал.1, т.2 от ЗЧРБ.

От представената докладна записка, рег. № 3282р-4614/15.02.2023 г., изготвена от ЗА директор на Главна дирекция „Гранична полиция“ към МВР /л.29/, на Министъра на вътрешните работи е предложено, на осн. чл.21а, ал.1 вр. с чл.10, ал.1, т.4 от ЗЧРБ и чл.3 и 4 от Инструкция 8 Из-40/29.08.2011 г., да бъдат включени в Информационния масив на нежелани в страната

чужденци 44 лица, за които има данни за ангажирани към незаконна дейност по смисъла на чл.280 и чл.281 НК в обобщена справка № 3282р-3294/02.02.2023 г. по описа на ГДГП - МВР, сред които е и Б. А. Б.. Видно от предоставения по делото препис на докладната записка, върху същата е поставена резолюция „ДА“ от Министъра на вътрешните работи и поставен кръгъл печат на МВР.

Видно от приложената „Карта за санкция на чужденец“ от 23.02.2023 г. /л.28/, за Б. А. Б. е въведена забрана за влизане в Република България на осн. чл.21 а от ЗЧРБ от Главна дирекция „Гранична полиция“.

Със съобщение с рег. №326000-1928/01.03.2023г. /л.26/ жалбоподателят е уведомен за започване на процедура по налагане на ПАМ „Отнемане на правото на продължително пребиваване на чужденец в Република България“ на основание чл. 40, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ и му е предоставена възможност да се запознае с материалите по преписката и да направи възражения в седмодневен срок от връчването на съобщението за започване на производството.

Видно от докладна записка, рег. № 326р-5072/06.03.2023 г. /л.23/, на 02.03.2023 г. Б. А. Б. се е явил в група „Миграция“ при ОДМВР - Я. заедно с преводача Д. Г. К., която е извършила устен превод от и на език, който чуждият гражданин е заявил, че владее (английски език). Разяснено му е, че спрямо него има наложена забрана за влизане в Република България по чл.21а от ЗЧРБ, като тази принудителна мярка е наложена във връзка с ДЗ №3282Р-4614/15.02.2023г. на ГД „Гранична полиция“ -МВР, във връзка с информация, че е ангажиран към незаконна дейност по смисъла на чл. 280 и чл.281 от НК, изразяваща се в извършване на незаконно въвеждане на лица от българо-турската граница на страната ни и извеждане от нея през българо-сръбската граница. Разяснено му е също, че наложената му мярка - забраната за влизане в Р. България се явява основание по чл.40, ал.1, т.2 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) за започване на настоящото административно производство по издаване на индивидуален административен акт - „Отнемане правото на продължително пребиваване на чужденец в Република България“, както и, че в седем дневен срок има възможност да заяви своите възражения.

С възражение с вх. № 326000-2140/08.03.2023 г. /л.21/, жалбоподателят посочва, че не е запознат с материалите по преписката и възражава срещу започналата процедура по чл.40, ал.1, т.2 от ЗЧРБ. В отговор на същото е изготвено и връчено на 08.03.2023 г. съобщение рег. № 326000-2145/08.03.2023г., по описа на ОДМВР Я., с което е поканен да се запознае с материалите по административната преписка в група „Миграция“ при ОДМВР - Я..

На 09.03.2023г. в група „Миграция“ ОДМВР - Я., видно от декларация, подписана от жалбоподателя /л.17/, в присъствието на адвокат С. Т. са предоставени материалите по административното производство за запознаване, след което е подписал декларация, че се е запознал с материалите по преписката във връзка с процедура по налагане на принудителна административна мярка „Отнемане на правото на продължително пребиваване на чужденец в Р. България“, започнала спрямо него, както и с обстоятелството, че тази процедура е започнала във връзка с това, че му е наложена мярка „Забрана за влизане в Република България“ на основание чл.21а от ЗЧРБ от Главна дирекция „Гранична полиция“ - МВР.

При тази фактическа обстановка от страна, началник група „Миграция“ при Областна дирекция на МВР-Я. е издадена оспорената Заповед № УРИ 326з-492/22.03.2023г., с която на основание чл. 40, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 39а, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка „Отнемане на правото на продължително пребиваване в Република България“ и е определен 30-дневен срок за доброволно напускане на страната. Актът е мотивиран с обстоятелствата, изложени в докладна записка № 326р-4502/27.02.2023г. на инспектор в група „Миграция“ при ОДМВР Я. и установените

обстоятелства, изложени в последващите докладни записки, част от административната преписка. Заповед е връчена на 27.03.2023г. на жалбоподателя лично в присъствието на преводач.

Към настоящото дело са приобщени събраните в хода на първото съдебно производство доказателства, установяващи, че жалбоподателят живее на семейни начала с Е. Ш.-Ба А., гражданка на И., с която има сключен предбрачен договор от 25.11.2020г., нотариално заверен, завещание от същата, нотариално удостоверено, с апостили и легализиран превод, на която е предоставено разрешение за постоянно пребиваване в България, №70124374. Представен е и Сертификат № 3533/11.11.2022г. изд. от Б., удостоверяващ, че Е. Ш.-Ба А., е представител по пълномощие на търговско представителство с наименование Г. А., със седалище И., в Република България.

В изпълнение на указанията, обективирани в решение № 8432/08.07.2024г. на ВАС на РБ, постановено по адм. дело № 9602/2023 г., по делото са изискани и представени следните писмени доказателства:

Справка, рег № 3282р-3294 от 02.02.2023 г. /л.41/, изготвена от разузнавач в сектор „ПНПЧООСДНЧ – ДППДГ“ до директора на Дирекция „Граничен контрол“ – ГДГП, в която е посочено, че в ГДГП е постъпила информация от РДГП Драгоман, РДГП К. и РДГП Е. за наличие на оперативни данни, сочещи, че установени лица – чужди граждани, извършват престъпна дейност по смисъла на чл.281 от НК. В справката е посочено също, че според получените данни, лицата организират престъпленията след предварителен сговор и с пряк умисъл с евентуалните си съучастници по смисъла на чл.20 от НК. В справката са изброени имена на чужденстранни граждани, за които са подадени данни от трите РДГП, като в списъка на РДГП Е., фигурира името на Б. А. Б. под номер 29.

Извадка от Инstrukция за условията и реда за поддържане и актуализиране на информационния масив на нежелани в страната чужденци /л.32 лице и гръб/. Видно от чл.3 на Инstrukцията, включването на чужденец в Информационния масив се осъществява след утвърдителна резолюция на Министъра на вътрешните работи, председателя на Държавна агенция „национална сигурност“ или от упълномощени от тях длъжностни лица. В чл.4 от Инstrukцията е посочено, че включването на чужденец в информационния масив може да се извърши при наличие на основания по чл.10, ал.1 от ЗЧРБ, а фактическите основания се излагат в документ, върху който се поставя резолюция по реда на чл.3 от Инstrukцията.

При така установените факти съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК срещу подлежащ на оспорване акт, от лице чиито интереси са засегнати неблагоприятно, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна по следните съображения:

Оспорената заповед, е издадена от компетентен орган. Съгласно чл. 44, ал. 1 ЗЧРБ директорите на Столичната и областните дирекции на Министерството на вътрешните работи или оправомощени от тях длъжностни лица могат да налагат принудителни административни мерки със заповед. Със заповед № 3263-96/ 15.01.2021г. /л.14/, директорът на ОДМВР-Я. е оправомощил началника на група „Миграция“ при ОДМВР-Я., старши инспектор Т. П.-Г. да издава заповеди за налагане на принудителни административни мерки по Глава пета, Раздел I от ЗЧРБ.

При постановяване на оспорената заповед не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила от категорията на съществените. Изложени са фактически и правни основания за издаването ѝ, като органът се е позовал на изложените в докладна записка, рег. № 3282р-4614/15.02.2023 г., изготвена от ЗА директор на Главна дирекция „Гранична полиция“ към МВР обстоятелства и е приел, че са налице обстоятелствата по чл.40, ал.1, т.2 от ЗЧРБ, вр. с чл.10, ал.1, т.4 от същия закон.

При проверка съответствието на заповедта с материалния закон съдът констатира нарушение, обуславящо незаконосъобразност.

Съгласно чл. 40, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ, която норма е посочена като правно основание за издаване на оспорената заповед, отнемане на правото на пребиваване на чужденец в Република България се налага, когато са налице основанията по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 20 - 22, както и в случаите по чл. 26, ал. 3. В заповедта е посочена като правно основание хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 4 от закона, а именно – че има данни, че чужденецът извършва търговия с хора и незаконно въвеждане в страната и извеждане на лица в други държави.

Видно от докладна записка, рег. № 326р-4502/27.02.2023 г. /л.27/, производството по отнемане правото на пребиваване в Република България на чужденеца, на осн. чл. 40, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ, е започнало по повод на проверка по подадено от него заявление за издаване на български личен документ „Разрешение за пребиваване“ № 66/21.02.2023 г., след като група „Миграция“ на ОДМВР - Я., установила, че в автоматизираната информационна система АИС БДС е налично съобщение, че чужденецът е с наложена забрана за влизане в Република България по чл. 21а от ЗЧРБ. По повод направената констатация, административният орган е предоставил на съда доказателствата, въз основа на които е въведена забраната по чл. 21а ЗЧРБ, а именно - докладна записка, рег. № 3282р-4614/15.02.2023 г. /л.29/ и прехождащата я обобщена Справка, рег. № 3282р-3294 от 02.02.2023 г. /л.41/, изготвена от разузнавач в сектор „ПНПЧООСДНЧ – ДППДГ“ до директора на Дирекция „Граничен контрол“ – ГДГП, в която е посочено, че в ГДГП е постъпила информация от РДГП Драгоман, РДГП К. и РДГП Е. за наличие на оперативни данни, сочещи, че установени лица – чужди граждани, извършват престъпна дейност по смисъла на чл. 281 от НК, като са изброени няколко списъка с лица, като относно списъкът, в който е посочен Б. А. Б. под номер 29 е уточнено, че са лица, чужди граждани, установени в зоната за отговорност на РДГП Е. и извън нея, за които има основателни предположения, че са посетили района с цел извършване на престъпления по смисъла на чл. 281 от НК и спрямо същите може да се вземе отношение, съгласно чл. 21а, ал. 1, вр. с чл. 10, ал. 1, т. 1 и т. 4 от ЗЧРБ. За разлика от останалите списъци в справката, за които са дадени по конкретни данни, например, че превозват нелегални мигранти, ползвани са съответни товарни автомобили и паспорти, то за лицата в списъка, който е и жалбоподателя няма посочени конкретни данни, а само че са установени в зоната за отговорност на РДГП Е. и извън нея и за които има основателни предположения, че са посетили района с цел извършване на престъпления по смисъла на чл. 281 от НК и спрямо същите може да се вземе отношение по посочените разпоредби на ЗЧРБ.

И след като се събраха горните документи по указание на ВАС на РБ, настоящата инстанция при новото разглеждане на делото не намери, че се доказва по безспорен начин конкретно за жалбоподателя, приложената от ответника хипотеза по чл. 10, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ. За да се приложи тази хипотеза следва да са налице данни, че лицето извършва търговия с хора и незаконно въвежда в страната и извежда от нея лица в други държави, което не се установи от събраните справки и докладни записки, в които се прави едно общо предположение от това, че лицето се намира в съответната зона, но в приложените по указание на съда документи, не се изнасят никакви конкретни данни за извършени такива деяния от жалбоподателя.

Що се отнася до хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 14 от ЗЧРБ, то в случая не тя е приложена в обжалваната заповед, макар по данни от преписката за жалбоподателя да е налице предложение с резолюция на министъра на вътрешните работи за включване в информационния масив на нежеланите в страната чужденци по чл. 21а, ал. 1 от ЗЧРБ, като заповедта е издадена на друго основание, а именно по чл. 10, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ, фактическо основание, за което както се посочи по горе, не се доказва фактическото

основание - по безспорен начин конкретни данни за извършване на търговия с хора и незаконно въвеждане в страната и извеждане от нея лица в други държави.

Грешката в правното основание за издаване на заповедта, несъответстващо на данните по преписката от една страна и от друга недоказване от фактическа страна на посоченото в заповедта правно основание, обуславя нейната незаконосъобразност.

По гореизложените съображения обжалваната заповед следва да се отмени.

При този изхода на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК, на жалбоподателя следва да се присъдят направените и своевременно претендирани разноски (л.48 по адм. дело 3626/2023 г. и л.77-78 по адм.дело 9602/2023 г., за настоящото разглеждане не се претендират), като се съобрази направеното от ответника възражение за прекомерност на адвокатския хонорар, с оглед че случаят не се отличава с фактическа и правна сложност. Възнаграждението следва да се присъди в минималния размер по чл.8, ал.3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа общо за двете инстанции 2000 лв. и 70 лв. такса за касационно обжалване или общо 2070 лв.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № УРИ 326з-492/22.03.2023г., издадена от Началник група „Миграция“ при ОДМВР-Я., с която на основание чл. 40, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 39а, ал. 1, т. 1 на Б. А. Б. е отнето правото на продължително пребиваване в Република България и е определен 30-дневен срок за доброволно напускане на страната.

ОСЪЖДА Областна дирекция на МВР-Я. да заплати на Б. А. Б., гражданин на И., [дата на раждане] в САЩ, разноски по делото в размер на 2070 лв. за двете инстанции.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: